

אביבה זרקה

תסריט מקורי

חולצה בארון

1. פנים – חנות יד שנייה – צהריים

שולחן בקצה חנות שעל גביו ערימת שקיות פתוחות. מעל השקיות מבצבץ רק צוואר וראש של **יואב**, **מוכר בחנות (25)**. מתגלים מאחור עגיל אחד באוזן, קוקו מתוח מעלה וקרקפת חצי מגולחת.

יואב שולף בגדים במהירות, מסדר אותם על מדפים.

לקוח 1: "האיש אלוף!"

החנות שוקקת—מדפים גדושים, קולבים מלאים, קונים בוחנים בגדים, כלי בית פזורים.

יואב צוחק לעצמו, צועק ללקוחות: **מי שמחפש אותי, תכף מגיע!"**

לקוח 1: "יא מכור לעבודה, צא משם כבר!"

2. חוץ – חזית החנות – צהריים

מירב (30), בגדים פשוטים אך מסודרים. שיער אסוף לאחור כלאחר יד. גבוהה וגולמנית.

אוחזת בשלוש שקיות ניילון בשני הידיים: שקית אחת קטנה ושתי שקיות ניילון גדושות

שעליהן מדבקה "אלון".

המבט שלה עולה אל שלט החנות **"קלזטי"**, "והיא מהססת לרגע. יש עצב בעיניה. היא

מעבירה את השקיות מיד אחת לשנייה, ואז שוב מחליפה אחיזה. היא כמעט מסתובבת

לאחור.

הטלפון מצלצל, היא מניחה את השקיות שלכודות בין רגליה, מוציאה את הנייד. שמה אותו

על ספיקר ועל גבי הר השקיות.

מירב: "שלום, מישה. אתה בדירה?"

מישה: "כן. סוף סוף מפנה לי ארון. מה עם השקית שהשארתי פתוחה?"

מירב (מגמגמת): "סליחה... הראש שלי לא פה".

היא מהדקת את שפתייה, נאבקת ברגש שמאיים להציף אותה.

מישה: "הכול בסדר, גברת?"

דמעות יורדות. היא מנגבת אותן במהירות. מעבירה יד על הפנים כמו מי שמנסה למחוק את

הרגע.

"כן, אני מסיימת עם הארון."

מישה

"הכול בסדר גברת. צריך קצת עוזר לך. אני לחכות לך בדירה החדשה. אבל מה עושה עם

שקית גברת?"

מירב מועכת את השקית הקטנה ברגליה בלי לשים לב.

מירב

"כן, תעביר גם את זה, מישה... רגע. לא. כן. תעביר".

הטלפון נופל, כבה. היא מביטה בתיק, מסיטה אותו מעט—ומבחינה בנייד הנוסף, של בעלה

המנוח.

היא כמעט שולפת אותו, ואז עוצרת. היא מביטה בו ארוכות, שוקלת... אבל מחזירה אותו

לתיק.

השקיות מתנדנדות בידיה כשהיא נכנסת לחנות, מחזיקה בהן חזק, כאילו הן הדבר היחיד

שמייצב אותה.

3. פנים – חנות יד שנייה – צהריים

מירב מתבוננת סביב. החנות סואנת, רעש של קולבים וזוגות מתלבטים בבחירת בגדים. היא חולפת ליד קולב בגדי גברים, חולצה כחולה מעט תלויה. באינסטינקט היא שולפת אותה, מעבירה עליה יד. כשמבינה מה היא עושה, היא מחזירה אותה בבת אחת, נשימתה כבדה. זוג חולץ לידה, הפלרטוט ביניהם טבעי. **"מה שתבחרי, מתאים"**. מירב מביטה בטבעותיהם, מכווצת את אצבעותיה, ואז משחררת בכוח.

4. פנים – דלפק – צהריים

מירב מניחה את שתי השקיות הגדושות על הדלפק מעבירה יד עליהן כמו מי שמהססת לשחרר אותן. השקית הקטנה יותר מונחת על הרצפה. היא מביטה ימינה ושמאלה. **"מירב": סליחה... יש כאן מישהו?** אין תגובה. מירב כורעת כדי להציץ אל מאחורי הדלפק. אחת השקיות נופלת מעט, היא מנסה לתפוס—ומפילה גם עט שהיה מונח שם. היא מתכופפת להרים אותו, מבחינה בשלט: **"רק שתי שקיות כל פעם. לכתוב מה יש. תודה"**. מבטה חוזר לחולצה הכחולה, היא רואה עליה כתם קטן. היא בוחנת את העט שבידה—הוא סגור. הכתם לא הגיע ממנו. מירב מתבוננת בכתם רגע ארוך, משהו לא מסתדר. היא מנסה למחוק את הכתם באצבעות ידה. היא מניחה יד על השקיות, מהדקת לרגע את אחיזתה, ואז משחררת באיטיות.

5. פנים – דלפק – צהריים

מירב מושכת באפה, שולפת נייר, מתחילה לכתוב את תכולת השקיות. האחיזה בעט מתרופפת, הוא נשמט על הדלפק. **גבר בן 35**, לבוש אופנתי, שמנמן מעט, שיערו מלא וסמיר, ניגש מאחור, מבחין בעט, נוגע קלות בכתפה. **גבר בן 35: "שלך?"** **מירב: "הו. תודה"**.

הוא מהסס, מביט בשקית הקטנה שעל הרצפה. **גבר בן 35: "סליחה, עוד משהו. זה של אישה או של גבר?"** מירב נרתעת, קולה רועד.

מירב: "זה של גבר, זה היה שלו. בעלי. הוא כבר לא..." היא נושכת שפתיים, מביטה לשמים.

גבר בן 35: "סליחה, אני מתנצל. מהמלחמה?"

מירב: "לא. מחלה".

גבר בן 35: "משתתף בצערך... אבל התכוונתי לחולצה הזאת".

הוא מחזיק חולצת טריקו כחולה, לב רקום עליה.

מירב ממלמלת לעצמה בלי להתכוון שמישהו ישמע, **"איך שכחתי"**.

מירב מצמידה יד לפיה כאילו חושבת על משהו, ואז מניחה אותה במהירות כאילו נבהלה מעצמה.

מירב מסיטה מבט, עיניה מצטעפות.
מירב: "הא. זאת. זה שלי. בעצם שלנו".
גבר בן 35: "מתנצל, לא הבנתי".
מירב: "זו הייתה שלנו. אחת לי, אחת לו.
אני צריכה למסור את זה. כי אין את שלו.
זה היה בארון הרבה זמן. אולי יותר מדי"...
גבר בן 35: "ואיפה שלו"?...
מירב (לוחשת): "לא יודעת באמת"...

גבר בן 35 מחזיר בזהירות את החולצה לשקית, נוגע קלות בכתפה.
גבר בן 35: "אני יודע מה זה לאבד מישהו.
האחיין שלי, בעזה, בן 19. אבל את... זה יותר קשה".

הטלפון שלו מצלצל, הוא מנתק במהירות במיומנות וברגישות.
גבר בן 35: "ומה יש שם"?
מירב: "אני פשוט... אני לא יודעת... זה עדיין שלו איכשהו".
גבר בן 35: "אני מבין. באמת שיהיה רק טוב".

הוא מתרחק.
מירב קוראת אחריו בלי לחשוב: "יש לי כמה בגדי ספורט שלו, אם תרצה".
חיוך עצוב. ואני הייתי בטטת כורסה"...
הוא לא עונה.
מירב נושמת עמוק, מסדרת את השקיות על הדלפק.
ואז היא זזה, כמעט בכוח:

6. פנים – חנות – צהריים

מירב משוטטת בחנות, קולטת בזווית העין חולצה כחולה.
תמונות חולפות בזיכרונה—ידיו של בעלה, קולו, הבגד שהיה חלק מנוף מוכר.
התאורה מתכהה לרגע, או שהפריים נעצר על תנועת ידיו בכיסים, בדיוק כמו בזיכרונה.
היא מכווצת עיניים, מופתעת.

יואב צועד לעבר הדלפק, לבוש בחולצה כחולה עם לב ובצידו כתוב "אתה".
הוא מניח יד עליה, כאילו מודע למשמעות שלה עבורו.
מירב קופאת, מבולבלת. הנשימה נעתקת.
המצלמה מתמקדת ברקמה המוזהבת של שמש.

7. פנים – דלפק – צהריים

מירב חוזרת לדלפק, פותחת את השקית הקטנה, מחפשת את החולצה הכחולה.
הנשימה נעתקת. רגע שקט בתוך ההמולה.
פניה משתנות, היא שולפת את החולצה בידיים רועדות.

מבט לעבר החולצה של יואב לבין זו שלה.
זום אין על הלב רקום "אני" ועל הרקמה המוזהבת של השמש.
עיניה מתכווצות, נבהלות.

מירב (לוחשת לעצמה): "זה שלו"...
היא נרתעת לאחור, רגליה נעות אחורה, מביטה מהבגד אל יואב.
עיניה מתמלאות דמעות. חילופי מבטים קצרים.

מירב מגישה לו את החולצה בלי לומר מילה—ויואב קולט מיד את משמעותה. העיניים מתרחבות כשהיא מחזיקה את החולצה מולו. שניהם עומדים קרוב.

יואב משפיל מבטו באי נוחות. כאב אמיתי על פניו. מירב שואלת בכאב.

מירב: "הכרת אותו?"
יואב: "כן".

התשובה מרסקת אותה.

מירב: "והחולצה?"
יואב: "הוא נתן לי אותה... זה היה שלו וגם שלי".

מירב רוצה לקחת את החולצה שלה, אך היד נעצרת. היא מסתכלת עליה, לא על יואב.

מירב: "אתה? אתה היית?"...
יואב (בנימה שקולה): "כן".
מירב (בכעס): "כן, מה?"
יואב: "את יודעת".

מירב מחייכת חיוך קטן, מריר. היא נושמת לאט.

מירב: "איפה היית כשהוא נפטר?"
יואב: "הוא לא רצה לצער אותך".

לחלוחית דמעה בעיניה של מירב. היא מעבירה יד על החולצה שלה שעל הדלפק.

מירב (כמעט לוחשת לעצמה): "ועכשיו מה?"

יואב מביט בחולצה שלה, שוקל רגע.

יואב: "את רוצה לקחת אותה בחזרה?"
מירב (מהנהנת קצרות): "תמכור, או מה שתרצה, לא יודעת".

המצלמה נשארת על החולצה שעל הדלפק. אף אחד מהם לא נוגע בה עדיין.

8. פנים – חנות – צהריים

בחור צעיר נכנס, מתקרב אל יואב. יואב מתעלם ממנו, עדיין ברגע עם מירב.

יואב (לוחש, כמעט לעצמו): "סליחה".

מירב מביטה בבחור, מזיזה את החולצה לעבר יואב. היא זזה מהדלפק.

המצלמה עוקבת אחרי פעולותיה:
מירב ניגשת לגבר בן 35, שמה יד על כתפו, שולפת את הנייד השני מהתיק. שואלת משהו, הוא מהנהן.
לוקח את הנייד, מתקן בו דבר מה.
מירב שולחת אליו כף יד להכרת תודה.

9.חוץ – ליד החנות – צהריים

מירב יוצאת באיטיות מהחנות, נעצרת לרגע ליד חלון הראווה.
מבט קצר לאחור. הפסקת נשימה.

מבעד לחלון היא רואה את יואב מקפל את החולצה שלה על המדף.
פלאשבק—החולצה בארון בביתה.

דמעות יורדות מעיניה.
הרוח מבדרת את שערה.

מירב מתיישבת בכבדות על ספסל סמוך.
תנועת אנשים חולפת על פניה, לא שמים לב.
היא מביטה בכפות ידיה—ריקות משקיות.

מירב שולפת את הנייד השני, מתבוננת בו בהתלבטות מהורהרת.